

[Arne Christiansen]

sering avler bureaukrati – forudser jeg, at man ikke opnår den tilsigtede effektivitet.

Nu kan forsvarskommandoens opbygning jo i vid udstrækning klæres administrativt, men værnschefernes placering er lovstof, og derfor er den med i dette lovforslag. Det, der foreslås, er jo reelt værnschefernes nedplacering til at være værnsinspektører, og det er efter min opfattelse – det er måske et stærkt ord, men det er vel nok en trussel mod de enkelte værns identitet, mod korpsånden hos personellet og dermed mod effektiviteten.

Det er klart, at forsvarsstaben bør forestå overordnet planlægning, budgetstyring og direktivgivning, men forvaltning, uddannelse og kommandoføring må uddelegeres. Her tror jeg, forsvarsministeren med held kunne bede sine embedsmænd og rådgivere om at kigge lidt nærmere på, hvordan man gør disse ting i det civile liv, hvor man anvender divisionseringsprincippet og delegeringsprincippet.

I øvrigt skal det under udvalgsarbejdet også blive interessant at høre, hvad diverse høringsberettigede organisationer, herunder personelorganisationerne, har at sige til dette centraliseringsforslag, som har en indbygget risiko for selvforstærkning og bureaukratisering, hvorfor der nok også må sættes spørgsmålstegn ved den bebudede personelreduktion i forsvarskommandoen. Jeg er af den opfattelse, at så mange som muligt bør flyttes væk fra skrivebordene og ud i geledet eller ud i skibene. Det er dér, man til sin tid skal slås, hvis det nogen sinde skulle gå så galt.

Hvad angår personelloven, er forsvarsministeren jo stort set personelorganisationerne følgagtig, men jeg har, som det også er sagt af den konservative ordfører, svært ved at se det fornuftige i den omlægning – jeg vil endda sige den svækkelse – af uddannelseskravene, der lægges op til. Jeg stiller mig også skeptisk over for dette i lighedens navn at ophæve opdelingen i A- og B-linje og reserveofficerer til varig tjeneste, men det vil jo være udvalgsstof.

Jeg kunne også godt tænke mig at få at vide ved en senere lejlighed – jeg mener ikke, ministeren skal svare på det i dag – om denne, vi kan godt sige levetidsforlængelse for majorer og andre op til 60 år virkelig kan spare penge. De skal vel også stige nogle løntrin undervejs, så det er vist også en ting, der kræver en nærmere undersøgelse.

Endelig har vi den lovteknisk stærkt forenkledede hjemmeværnslov. Jeg er enig med hr. Robert Pedersen i, at den fortjener at blive behandlet separat. Hjemmeværnet har sin særlige stilling inden for forsvaret.

Jeg kan tiltræde den nye formulering af formålsparagraffen, men når vi kommer til § 2, må forsvarsministeren nok være forberedt på, at den, skal vi sige planlagte likvidering af de frivillige kvindekorps ikke kommer til at gå stille af. Vi fra venstre vil i hvert fald vende os mod disse bestræbelser, så jeg håber, vi kan finde frem til en løsning.

I ligestillingens hellige navn vil ministeren jo her fjerne grundlaget for en fortsat frivillig indsats, som ikke alene har vist sin berettigelse, men som også har betydet, at opgaverne er blevet løst på tilfredsstillende vis. En integrering i de tre hjemmeværnskorps er der jo heller ikke givet nogen argumentation for. Nu siger ministeren ganske vist, at kvindekorpsets skæbne først på længere sigt skal tages op til vurdering, og da vil jeg så blot spørge: hvorfor så lade den være lovfæstet? Hvorfor ikke vente, til resultatet af en sådan vurdering foreligger, og så til den tid tage de skridt, der eventuelt måtte være nødvendige?

Jeg vil gerne til slut sige, at venstre står naturligvis ved det forlig, der er indgået, og vi vil også på vanlig vis gå ind i et konstruktivt udvalgsarbejde, men der er i alle tre lovforslag områder, som i høj grad trænger til yderligere belysning og debat, ikke mindst mellem forligspartierne.

Gert Petersen (SF):

Under åbningsdebatten kan jeg huske at statsministeren gjorde sig lystig over, at jeg påviste, at den disponible realløn nu var tvunget ned på 1974-niveauet. Statsministeren fandt, at 1974 var et så fedt år, at der ikke var noget særlig slemt i, at reallønnen var faldet derved.

Men det har alligevel ikke været fedt nok for militæret, for det militære budget ligger, målt i faste priser, 15–20 pct. over budgettet i 1974, og denne stigning er oven i købet sket i en periode, hvor budgettet efter reglerne og aftalerne skulle have ligget fast. Jeg gad derfor nok se, hvordan det vil udvikle sig i de næste tre år, når man på forhånd har accepteret en årlig stigning på 1–1,5 pct., målt i faste priser. Jeg er sikker på, at Danmark